

FICO

POSADNUTÝ
POMSTOU

PETER
BÁRDY

PETER BÁRDY

FICO
POSADNUTÝ POMSTOU

FICO

POSADNUTÝ
POMSTOU

PETER BÁRDY

Peter Bárty

FICO – Posadnutý pomstou

Copyright © Peter Bárty, 2025

Cover design © Róbert Slovák

Layout © Samuel Ryba – Design Ryba

Slovak edition © Ringier Slovakia Media, s. r. o.

ISBN: 978-80-69052-30-7

OBSAH

Prológ	7
V úzkych	13
Návrat k moci	21
Únos štátu	51
Atentát	99
Hnaný pomstou	149
Odtrhnutý z reťaze	191
Epilóg	239
Analýza Ivety Radičovej	245
Podakovanie	254
Poznámky	259

PROLÓG

Veľmi často sa mi v hlave prehráva debata z poľovníckej chaty v Čifá-roch, kde Robert Fico hovorí, že je síce strašne uťahany, ale na pomstu si nechal desať percent energie.

Pavol Gašpar sa kasal, že on má na pomstu stodesať percent.

Keď sa v roku 2021 objavili videá dokumentujúce stretnutia špičiek Smeru s predstaviteľmi skupiny bôdörovcov, plastickejšie som si uvedomil, s kým máme ako spoločnosť do činenia. Čo sú to za ľudia. Ako uvažujú. Na vlastné oči sme videli zákulisie, kde sa plánovala v prvom rade záchrana „našich ľudí“, ale aj pomsta.

Túto knihu som začal písať krátko po 30. septembri 2023, keď voliči rozhodli o návrate Smeru a jeho predsedu do čela vlády. Robil som si poznámky, aby som nezabudol, čo by som v druhej časti Ficovho politického príbehu nechcel opomenúť.

V závere knihy *Fico – Posadnutý mocou* som napísal, že Ficov príbeh je príbehom cynika, ktorý všetok svoj politický talent, pracovitosť a popularitu investoval do svojej kariéry, do snahy získať čo najväčšiu moc, na jej upevňovanie aj za cenu jej zneužitia a na zabezpečenie beztriestnosti pre seba a svojich verných. A že Slovensko a ľudia, ktorí tu žili a žijú, z príbehu Fica takmer vôbec neprofitovali. Že nerobil pre ľudí, rozumej pre občanov Slovenskej republiky. A že pokiaľ bol idealistom, tak sa z toho veľmi rýchlo vyliečil.

Veľmi dobre si spomínam, ako ma priatelia a kolegovia, ktorým som dal prečítať rukopis knihy, nahovárali, nech tam dopíšem kapitolu, aký bude Fico, ak sa dostane späť k moci. Napísať to by bola možno lákavá predstava.

Mohol by som sa zamýšľať nad tým, že Fica vlastne dobre poznáme, lebo je v politike od začiatku 90. rokov a vládol (on alebo Smer) tri volebné obdobia. Vlastne to isté o sebe pred voľbami hovoril aj Fico, a to tak často, že sa tomu možno chcelo aj veriť. Takže keby som napísal, že vieme, čo nás čaká, tak by som zopakoval jeden z komunikačných odkazov kampane Smeru. Ale bola by to pravda?

Našťastie som si veľmi rýchlo uvedomil, že toho Fica, ktorý kandidoval v septembri 2023, aby štvrtýkrát postavil vládu, vlastne nepoznám.

Bol úplne iný ako v ponovembrovom období, keď sa formovala nová slovenská politická elita. Vtedy hovoril o demokracii, ochrane médií...

A bol iný, ako keď vládol v rokoch 2006 až 2010 s Jánom Slotom a Vladimírom Mečiarom, keď jedným z jeho najväčších nepriateľov bol Viktor Orbán a jeho pohľad na maďarskú zahraničnú politiku – najmä spochybňovanie Trianonskej zmluvy.

A bol to úplne iný Fico, ako keď mal jednofarebnú vládu hlásiacu sa k pevnému partnerstvu s USA, počas ktorej sa pokúšal ujsť z veľkej politiky do prezidentského paláca.

Bol iný ako vo vláde s Andrejom Dankom a Bélom Bugárom, keď hovoril o našom národnoštátnom záujme byť v jadre EÚ. A potom za-vraždili Jána Kuciaka a Martinu Kušnírovú. Toto Ficovi mimoriadne ublížilo. Hoci podal demisiu, nikdy neprijal svoj podiel viny za prehnutý korupčný systém, ktorý sa vytváral najmä za jeho vlád. Príčiny hľadal v konšpiráciách a vo vnútornej radikalizácii, ktorá eskalovala po prehratých voľbách a odchode Petra Pellegriniho a časti poslaneckého klubu Smeru do strany Hlas (2020).

Do predčasných volieb 2023 išiel Robert Fico ako úplne iný človek. Rozhodol sa otráviť studne. Znechutiť ľudí, aby prestali veriť v štát, jeho inštitúcie, demokraciu a jej princípy. Spomínam si, ako mi ľudia z prostredia Smeru i Hlasu ešte aj pár dní pred voľbami hovorili, že po voľbách sa opäť upokojí. A hovoril to aj on. Ale dalo sa mu veriť?

Ja som tomu neveril. Úprimne, nevedel som si predstaviť, čoho všetkého bude schopný, ak sa vráti k moci. Aj preto, čoho boli smeráci schopní už v opozícii.

Bol 5. september 2023, keď sme v bratislavskom Luna bare uvádzali moju knihu *Fico – Posadnutý mocou*. A „mladí vlci“ zo Smeru na čele s Erikom Kaliňákom mi priniesli „darček“.

„Je tu mladý Kaliňák aj s ďalšími,“ prišiel ma varovať kolega.

Erik Kaliňák sa slušne pozdravil a podal mi dosky, ktoré boli kópiou obálky knihy *Fico – Posadnutý mocou*. Akurát namiesto tváre predsedu Smeru tam bola moja a názov zmenili na *Bárdy: Posadnutý Ficom*. Tvrdil mi, a obsah dosiek to potvrdzoval, že podali podnet pre podozrenie z porušenia zákona o volebnej kampani.

„Pán Kaliňák, o tom, či som knihou porušil zákon o voľbách, ne-rozhodnete vy, ale kompetentný úrad,“ zhruba týmito slovami a pokojným hlasom som čelil veľmi čudesnej skúsenosti.

Kým Erik Kaliňák opakoval pripravené vety, ďalší dvaja-traja z jeho skupinky to nakrúcali a niečo na mňa kričali.

Vôbec som netušil, kto sú tí ľudia. Ale nebál som sa ich. Vlastne boli celkom na smiech. Myslel som si, že sú to nejakí esbéeskári z Bonulu.

Nakoniec vysvitlo, že jedným z nich bol Richard Glück, ktorý pár dní nato počas šarvátky Roberta Kaliňáka s Igorom Matovičom udelil predsedu bývalého OĽaNO pästou do tváre. A druhým bol Juraj Gedra, neskorší vedúci úradu vlády.

Tak takto si chceli vykričať teplé fleky po voľbách?

Už vtedy som vedel, že ak budem písať pokračovanie politického príbehu Roberta Fica, tak tam moju skúsenosť so smeráckymi trollmi musím spomenúť, pretože takéto šikanózne správanie sa stalo ich bežnou praxou proti novinárom, médiám a mimovládnym organizáciám, o čom sa presvedčili napríklad publicista Marián Leško alebo Xénia Makarová z Nadácie Zastavme korupciu.

No a tak som si začal robiť poznámky. Aby som nezabudol. Stretával som sa a písal som si s rôznymi ľuďmi. Predovšetkým po voľbách, keď sa tvorila koalícia, Fico sa ujal moci a mohol spustiť plán pomsty, revanšu. Chcel som mať čo najviac informácií o dianí vo vláde a v Smere. Bolo totiž jasné, že na scénu sa nevracia ten Fico, ktorého sme poznali.

Nemyslím si, že je správne dávať znamienko rovná sa medzi husákovskú normalizáciu a Ficovu štvrtú vládu, hoci by sme tam určité podobnosti našli. Ale tie by sme našli aj pri demokratickejších vládach.

Keď sme niektorí varovali, že Ficov návrat môže byť cestou von zo západného spoločenstva, do orbánovskej neliberálnej autokracie, do náruče Vladimira Putina, Si Ťin-pchinga a ďalších, počúvali sme, že maľujeme čerta na stenu.

Ale to je prirodzené. Vlastne sme si do októbra-novembra 2023 nevedeli reálne predstaviť, čo nás čaká. Aj preto som rád, že som odolal lákavej predstave fantazírovať o tom v predchádzajúcej knihe o predsedovi Smere.

Fico sa po všetkých katastrofách, z ktorých by každá jedna inému zlomila väz, nadýchol. Zahodil všetko, čo dovtedy povedal alebo urobil, poprel sám seba a naštartoval návrat k moci a pomste.

Nový Fico mohol mnohých prekvapiť, najmä tých, ktorí si projektovali do politikov svoje vlastné očakávania a čakajú, že sa politici začnú správať zodpovedne – tak ako si to predstavujú ich voliči.

Jeden vplyvný zahraničný vydavateľ novín mi raz povedal, že Ficovo ovládnutie štátu je dramatickejšie, rýchlejšie a nekompromisnejšie, ako to bolo od roku 2010 v Maďarsku, keď sa k moci dostal Viktor Orbán.

„Čakal som, že to bude hnus. Všetko tomu nasvedčovalo. Volebná kampaň bola plná osobných útokov a pôsobila skôr ako predohra nejakej mafiánskej striedačky. Pretože som bol na tú kampaň na Slovensku celkom sústredený, všimol som si výroky nielen voči prezidentke Zuzane Čaputovej, pri ktorých bolo jasné, že sa táto partia nezastaví pred ničím, ale aj voči všetkým ostatným oponentom. Tie reči boli plné vyhrožok, s ktorými sa už Fico ani jeho ľudia netajili. Komentoval som to tak, že si myslím, že sa cítia naozaj ohrození kriminálom a urobia všetko pre to, aby neprehrali,“ povedal mi Jan Dobrovský, predseda českého Kolégia Pamäti národa, združenia, ktoré zbiera príbehy pamätníkov z obdobia totalitných režimov v 20. storočí.

Milí priatelia, milé priateľky,

udalosti, ktoré zažívame, sledujeme, môžu podnecovať úzkosť.

Je to fenomén, ktorý môže mať trvalý vplyv na duševnú a emocionálnu pohodu. Vedci zistili, že politická úzkosť je zdrojom chronického stresu, ktorý sa líši od psychologických stavov, ako je všeobecná úzkosť, s jedinečným vplyvom na emocionálnu pohodu a spoločenskú súdržnosť¹.

Že to vidíte okolo seba alebo priamo na sebe?

Politika či správanie politikov môžu vyvolať širokú škálu emócií – od starostí, smútku, zúfalstva až po rozhorčenie, znechutenie, hnev, frustráciu a podobne. Politické udalosti totiž často pracujú s konfliktmi medzi skupinami, ktoré môžu mať reálne sociálne následky.

Poškodené alebo rozbité vzťahy s priateľmi, v rodinách.

Stres z politiky, úzkosť a trápenie môžu prejsť do myšlienok ľudí odsťahovať sa do iného štátu.

A potom sa pýtate: Čo máme robiť, aby sme to zvládli? Čo urobiť, aby sme to zmenili a bolo tu lepšie?

Najčastejšou odpoveďou odborníkov na prvú z otázok je menej sledovať politiku. Pokiaľ 24 hodín denne sledujete nekončiaci sa konflikt, intrigy, urážanie, nenávistné prejavy, len ťažko sa vyhnete stresu.

Je zaujímavé, že to píšem v predslove knihy, ktorá je o jednom z najkonfliktnejších politikov ponovembrového Slovenska – a vlastne celého bývalého Československa.

Mal by som napísať, že som rád, že ste si moju knihu kúpili, a že vám prajem, aby sa vám dobre čítala.

Lenže si uvedomujem, koľko podnetov na stres v nej nájdete.

Nepísala sa ľahko.

Podobne ako vy, aj ja hľadám odpoveď na otázku, ako zvládnuť politický stres, špeciálne, keď viem redakciu Aktuality.sk, pre ktorú sú politické témy jedným z pilierov obsahu. A okrem toho píšem komentáre o politikoch a politike.

Aby som to celé ustál, riadim sa heslom: „Buď informovaný, ale maj svoje limity.“

Naozaj nepotrebujem denne prijímať politické spravodajstvo. Som si vedomý, že ho aj tak nedokážem všetko prijať a že mnoho vecí je a bude mimo mojej kontroly.

Obmedzil som víkendové politické diskusie. Tie pre mňa úplne stratili význam. Politici tam neprichádzajú preto, aby diskutovali o reálnych problémoch a na základe faktov vysvetľovali vlastné postoje. Hádajú sa, klamú a neodpovedajú na otázky moderátorov. Hovoria len to, čo chcú. A to pre mňa nie je zdroj informácií, ktoré majú váhu. Zároveň šíria obrovsky negatívnu emóciu, ktorú od nich nechcem prijímať.

Vyhýbam sa tiež sledovaniu príspevkov a komentárov internetových trollov. Ich cieľom je emočne ubližovať a túto hru s nimi odmietam hrať.

Dávam si pozor na veľké očakávania. Tie sa neosvedčili ani dlhé roky predtým. Snažím sa na veci pozerieť vecne, s nadhľadom, niekedy možno cynicky, ale nie bez záujmu.

A ako chcem pomôcť tomu, aby sme sa nezbláznilí?

Zapájam sa do aktivít komunity. Do rôznych projektov.

S dlhoročným diplomatom Rastislavom Káčerom nahrávame podcast, chodíme medzi vás aj s kolegami z Aktuality.sk, aby sme sa stretli, rozprávali. A komunikujem s vami cez sociálne siete.

Je skvelé, koľko vás je a akí ste úžasní. Navzájom sa môžeme podporovať a podržať. Je to potrebné, tak to robme.

Áno, toto je kniha, ktorá vám určite nepomôže k lepšiemu a pokojnejšiemu spánku, a nie je to ani liek na kvalitnejšie duševné zdravie. Napísal som ju preto, aby sa nezabudlo na udalosti, ktoré v nej opisujem.

Je pre mňa – a verím, že aj pre ďalších – svedectvom doby.

Doby, keď sa Robert Fico vrátil, ale už nie posadnutý mocou.

Je posadnutý pomstou.

V ÚZKÝCH

PREDČASNÉ VOĽBY?

ŽALOBA

PREDČASNÉ VOĽBY?

Dnes je 20. marec 2025 a na otázku, či budú predčasné voľby, nepoznám odpoveď. Hoci na prvý pohľad sa to tak môže javiť.

A neviem ani to, či sa o nich rozhodlo v období, kým túto knihu vytlačili v tlačiarňi, kým ju rozviezli do kníhkupectiev alebo k vám domov. Aj keď premiér Fico oznámil, že koalíčná kríza je zažehnaná, viete dobre, čo všetko už narozprával.

Realita dneška, keď dopisujem tieto riadky, hovorí, že hoci sa Robert Fico vehementne snažil rozbiť a pokoriť Slovensko vrátane občianskej spoločnosti, stále naráža na odpor. A na vieru v demokratické zmeny, reštart, nápravu toho, čo tu táto vláda zaslepená pomstou napáchala a stále pácha.

Občianska spoločnosť sa podľa mňa bráni veľmi úspešne, aj keď vnímam to frčanie a aj sklamanie, že koalícia nepripúšťa skrátenie volebného obdobia a že otvorenou náručou smerom k Vladimirovi Putinovi a diktátorom stále poškodzuje zahraničné a vlastne aj domáce záujmy Slovenska.

Na námestiach bolo v priebehu 24 hodín odhadom vyše 100-tisíc ľudí, čo si naposledy pamätáme z protestov po vražde Jána Kuciaka a Martiny Kušnírovej. A opäť významnú úlohu zohral Robert Fico. V roku 2018 to bol šéf, ktorý mal leví podiel na tom, ako sa korupcia zažrala do nášho štátu a vytvorila atmosféru na objednávku vraždy novinára.

No a dnes je Fico ten, kto sa odkláňa od parlamentnej demokracie k mocensko-autokratickému štýlu vládnutia, kto manipuluje s realitou a faktami, kto sa dehonestujúco vyjadruje o opozícii, novinároch, mimovládach, kto otočil v ruskej agresii na Ukrajinu pohľad na to, kto je obeť a kto vinník, kto uráža mladých ľudí, klame, zneužíva štátne inštitúcie, búra právny štát, polarizuje spoločnosť, čím ničí vzťahy v rodinách, medzi najbližšími, a je aj tým, kto pootvoril dvere v otázke možného odchodu Slovenska z EÚ a NATO.

Slovenské autority z psychológie a psychiatrie mu adresovali otvorený list, v ktorom píš, že atentát, ktorý bol na neho spáchaný 15. mája 2024, bol nepochybne život ohrozujúci stres, ktorý môže mať dosah aj na jeho fungovanie v budúcnosti, a že sa zdá, akoby sa po ňom zvýrazňovala agresívnosť a emočná výbušnosť v jeho verejnom vystupovaní.

Tento pocit sme vnímali veľmi intenzívne.

Ficova koalícia s Hlasom a SNS získala v predčasných voľbách v roku 2023 zhruba 43 percent platných hlasov, čo je asi 29 percent hlasov všetkých oprávnených voličov. Čiže nezastupuje väčšinu. Ako absolútnu, tak ani tú, ktorá sa zúčastnila na voľbách a jej hlas bol platný.

V čase, keď píšem tieto riadky, sa Fico musel dokonca osobne zaangażovať, aby nestratili aj väčšinu v parlamente. Mali za sebou koaličnú krízu, ktorú spôsobil predovšetkým mocibažný Andrej Danko

SNS by už de facto nemala mať poslanecký klub. Ten sa odchodom Rudolfa Huliaka (medzičasom získal kreslo ministra cestovného ruchu a športu) a dvoch ďalších poslancov, ktorí sa stali nezaradenými, rozpadol. Dankovi chýbali počty, a tak mu Fico „požičal“ poslanca Smeru Dušana Muňka. Ten nehlasoval podľa dohody klubu SNS, ale podľa klubu materského Smeru, čo tejto parlamentnej bizarnosti dalo korunu.

Koalícia pritom od apríla minulého roka nebola schopná zvoliť predsedu parlamentu. Po prezidentovi ide pritom o druhú najvyššiu ústavnú funkciu. Dôvodom sú vnútorné spory, komu tento post patrí, hoci podľa koalície zmluvy naň má právo Hlas.

Fico dnes nevie, čo má robiť. Pretože nevie vládnuť.

Jeho koalíční partneri priniesli do vlády a parlamentu až na pár drobných výnimiek absolútnu personálnu katastrofu – profesionálnu aj osobnostnú. A Fico tomu tiež veľmi nepridal. Akurát on si vie urobiť poriadok v strane aj v klube.

Za zhruba rok a pol od zostavenia jeho štvrtej vlády vytvoril dojem, že Slovensko prestáva byť parlamentnou demokraciou, kde vláda vrátane jej premiéra skladá účty Národnej rade Slovenskej republiky. Fico sa správa ako hlava politicko-rodinného klanu strany Smer a Gašparovcov alebo Bôdörovcov, čo je súhrnné označenie pre ľudí spájaných s nitrianskym oligarchickým klanom.

Vlastne nevládne Smer, ale len úzky okruh ľudí okolo Fica, ktorý sa často nedelí o rozhodnutia ani s ľuďmi z vedenia strany. Je to uzavretá skupina najbližších, do ktorej sa nedá preniknúť a v ktorej sú prakticky tí, ktorí stáli pri Ficovi v období trestných stíhaní z čias Matovičovej vlády a nezradili. Hovorí sa, že sú v nej právni zástupcovia zo smeráckych káuz, ktorí dostali dôveru šéfa.

Parlamentu sa zodpovedať nechce, pretože vidí, ako sa mu to celé rozpadá pod rukami, pričom tomu zjavne nevie zabrániť. Preto sa

pragmaticky ako skúsený hráč, ale zároveň aj zbabelo zbavuje zodpovednosti. Tvári sa, že s chaosom v koalícii nemá nič spoločné, že je to maslo predsedov Hlasu a SNS. Že to celé necháva na nich, aby si urobili poriadok vo svojich poslaneckých kluboch a stranách.

Robert Fico dobre vie, že delegovať sa dá kadečo, ale zodpovednosť za prípadný rozpad vlády bude na ňom, pretože on je šéf. Nakoniec, tak sa o ňom vyjadrovali aj trestanci a stíhaní.

Predčasné voľby kvôli rozpadu vlády si zažili Vladimír Mečiar, Mikuláš Dzurinda, Iveta Radičová aj duo Igor Matovič a Eduard Heger. Pre Fica odstrašujúce príklady nestability a chaosu. A teraz to na vlastnej koži zažíva on sám.

Nestabilitu a chaos. S ním na čele.

Hoci má vládu, nie je schopný vládnuť.

Čo teda ide robiť?

On s tým robením niečoho už vlastne začal. A od začiatku je to vlastne veľmi odporná vec. Pre prípad, že by mali byť predčasné voľby, musí stihnúť prehovoriť ľudí, že za to nemôžu objektívne nezhody v jeho vláde, boj o moc, vplyv, peniaze a to, že ich nevie vyriešiť. Preto podsúva alternatívne dôvody a témy.

Preto tie konšpiračné teórie o puči – o zahraničných poradcoch, amerických peniazoch, platených demonštrantoch, rozbiť republiky, o posielaní vojakov na Ukrajinu... Jedna lož väčšia ako druhá. Ale vo Ficovej taktike majú svoj zmysel.

Voliči z jeho spektra musia uveriť, že tu naozaj dochádza k manipulácii zo zahraničia, k snahe povaliť legitímnu vládu a podobne. Hoci ona sa rúca sama, bez asistencie kohokoľvek.

Koalícia nevládne. Rozkladá sa a pritom pácha ďalšie a ďalšie škody.

Ale plné námestia a koaličná nestabilita v parlamente ešte stále nie sú garanciou predčasných volieb. Tie budú, až keď s nimi bude súhlasiť Fico, a teda až vtedy, keď mu budú ako-tak vyhovovať.

Ale aj keby boli, prieskumy stále neukazujú, že by sa významne menili nálady ľudí, teda že by nacionalisticko-populistický tábor inklinujúci k autokratickým režimom strácal paru. Len si pozrite čísla Republiky alebo Maďarskej aliancie. Tí sú v zálohe pripravení kedykoľvek nahradiť politicky umierajúcu SNS.

A strany, ktoré by chceli byť alternatívou voči Ficovi, nerastú tak, aby bolo jasné, že prípadné predčasné voľby prinesú zmenu.

Ale toto všetko je len teória. Skutočnosť by ukázali až spočítané platné hlasy voličov. Ak teda budeme veriť, že voľby nebudú zmanipulované, čím nás roky straší práve Fico.

Takže ak pri čítaní tejto knihy stále nemáme termín prípadných predčasných volieb, predpokladám, že pomsta štvornásobného premiéra Roberta Fica stále pokračuje.

ŽALOBA

„Najväčšia správa. Fico podal žalobu proti Bárdymu z Aktualít. A to už ani žalobu nemôžem podať? Že som zlý a najhorší na svete, lebo som podal žalobu na Bárdyho,“¹ rozčuľoval sa začiatkom októbra 2024 na tlačovke Robert Fico. Hovoriť chcel o iných veciach, zrejme o úspechoch svojej vlády, ale nezdržal sa toho, aby útočil na novinárov.

„To je nenávisť. Vy ste posadnutí diablom. Aj s denníkom Sme, aj v Aktualitách. Vy keď nás vidíte, ráno tancujete tanec haka, aby ste si povedali, čo teraz na nich urobíme, ako ich podrežeme, čo si vymyslíme. Veď sa už spamätajte. Za každú cenu chcete len zle, zle a zle a zle. A preto je taká atmosféra. Prečo ma strelili do brucha?“ reagoval podráždene a afektovane na otázku redaktora Denníka N Daniela Vraždu. „Od prvého dňa, ako došli výsledky parlamentných volieb, ste išli ako krvilační bastardi proti nám. Aj to robíte od rána do večera,“² pokračoval Fico.

A nezdržal sa ani v relácii Sobotné dialógy, keď bol témou híring Maroša Šefčoviča na post eurokomisára: „Stretol som sa pred týmto híringom s predsedníčkou Európskeho parlamentu, ktorá mala problém, a skoro som odpadol, keď mi to povedala, že som podal civilnú žalobu na šéfredaktora Aktualít kvôli tomu, že porušil zákon. Pozeral som na ňu ako puk, že čo odo mňa chce.“³

Tiež som pozeral ako puk...

Ale o pár týždňov skôr.

Keď v poštovej schránke nájdete žltý lístok o uložení zásielky, takmer vždy to so sebou prináša istú dávku nervozity. Je to akási kombinácia zvedavosti, neistoty a niekedy aj obáv. Málokedy to totiž – aspoň v mojom prípade – veštilo niečo dobré.

No a pohode nepridá, ani keď si prečítate, že odosielateľom je Mestský súd Bratislava IV, ktorý prejednáva civilné žaloby. Keď som to uvidel, zaujímali ma už len dve otázky: kto a za čo.

Bol september 2024 a premýšľal som o tom do neskorého večera. Nie že by som sa bál. To naozaj nie. Skôr to bola zvedavosť.

Predpokladal som takmer na sto percent, že ak ma niekto žaluje, je to Andrej Danko. Nebol som si vedomý ničoho konkrétneho, za čo by mohol, ale pri tomto type ľudí vlastne objektívny dôvod nemusí byť podstatný.

Moje meno spomína na tlačovkách, keď si chce kopnúť do novinárov a médií, prišlo mi preto pravdepodobné, že asi pohár pretiekol.

Ráno som stál pred poštou a čakal, kým otvorí. Bol som tam prvý. A vlastne jediný, kým som neodišiel. Až potom prišli ďalší ľudia. To už som v ruke držal veľkú bielu obálku s červeným pruhom.

Otvoril som ju a čítal:

„Predmet: Žaloba na ochranu osobnosti a poskytnutie primeraného zadostučinenia.

Text: Dobrý deň, v prílohe Vám posielam: ŽALOBA podľa ustanovenia § 137 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Žalobca: Doc. JUDr. Robert Fico, CSc., narodený...”

Tak nebol to Danko, ale Fico.

Keď som zistil, že žalujú aj Ringier Slovakia Media, kde som zamestnaný, tak som dal vedieť šéfom a až potom som čítal zvyšné papiere. Spomedzi nich vypadol jeden, na ktorom bola odfotená obálka mojej knihy *Fico – Posadnutý mocou*.

Viac ako rok od jej vydania ma za ňu žalujú? To mi nedávalo zmysel.

Okrem tohto papiera tam boli aj ďalšie – môj profil z Wikipédie, časť zoznamu publikovaných článkov na Aktuality.sk, nejaké statusy zo sociálnych sietí, ktoré sa týkali tejto knihy.

Postupne som sa prelúskal k žalobe.

Fica zastupuje David Lindtner, jeho súčasný poradca a bývalý sudca, ktorý bol vôbec prvým sudcom obžalovaným v kauze Búrka. V marci 2020 ho zadržala Národná kriminálna agentúra. V kauze figurovalo 13 sudcov z Bratislavy. Stíhali ho pre podozrenia zo zasahovania do nezávislosti súdov a v dvoch prípadoch ho polícia podozrievala z korupcie.

Čo teda Ficovi prekáža na mojej knihe?

Má vyše 300 strán textu. Opisuje 30-ročnú politickú kariéru Fica vrátane jeho najväčších káuz, sú v nej zverejnené viaceré fotografie. Ale v žalobe poukazujú iba na jednu – tú na obálke.

„Na takéto použitie podobizne žalobcu (Fica, pozn. autora) ani jeden zo žalovaných nedisponovali žiadnym predbežným, ako ani

následným súhlasom žalobcu. (...) Žalobca si preto žalobou uplatňuje právo na súdnu ochranu a nároky vyplývajúce z porušenia jeho osobnostných práv, čím sleduje dosiahnutie legitímneho cieľa, teda aby súd zaviazal žalovaných, aby sa žalobcovi za neoprávnené použitie jeho podobizne na komerčné účely bez jeho súhlasu verejne ospravedlnili a zaviazal žalovaných, aby žalobcovi zaplatili sumu 100 000 eur každý z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. (...) Žalobca sa domáha práve ochrany pred neoprávneným nakladaním s jeho podobizňou žalovanými. (...) Podobizeň žalobcu ako mimoriadne populárnej osoby (podľa preferencií respondentov či už v pozitívnom alebo negatívnom zmysle) stojacej na vrchole politickej pyramídy a súčasne významnej osobnosti politického a spoločenského života slovenskej spoločnosti má z komerčného hľadiska významný potenciál. Použitie podobizne žalobcu na obal knihy žalovaného v 1. rade teda nepochybne sledovalo reklamný a komerčný účel zameraný na zvýšenie predajnosti produktu – knihy. Keďže žalovaní neupustili od protiprávneho stavu a kniha sa v nezmenenej forme (s podobizňou žalobcu na jej obale, ku ktorého použitiu žalobca nedal nikdy súhlas) predávala aj po dni teroristického útoku na žalobcu a predáva sa doposiaľ, táto okolnosť je ďalším z významných faktorov, ktorý je objektívne spôsobilý jej predajnosť zásadne zvýšiť, keďže žalobca sa stal bezprostredne po útoku celosvetovo jednou z najsledovanejších (najpoznateľnejších) politických osobností, čo priamo úmerne zvyšuje aj intenzitu zásahu do práva žalobcu k jeho podobizni.“

Keďže v momente, keď odovzdávam do tlače knihu, ktorú teraz čítate, ešte nepoznám rozhodnutie sudkyne, či sa žaloba skončí súdnym procesom, tak sa k nej nebudem podrobnejšie vyjadrovať.

Žalobu však spoločne s vydavateľom považujeme v celom rozsahu za nedôvodnú. Nároky na ospravedlnenie či dokonca zaplatenie odškodného vo výške 200-tisíc eur sú absolútne nedôvodné a odporujú slovenským zákonom, ako aj súdnym rozhodnutiam v tejto oblasti.

Dostupnými procesnými prostriedkami budeme na súde obhajovať práva autora a vydavateľa na slobodu prejavu a s tým súvisiace právo širokej verejnosti na informácie.

Žaloba je z nášho pohľadu šikanózna a ide o takzvanú SLAPP žalobu – strategickú žalobu proti verejnej účasti, ktorej cieľom je zastrašovanie s cieľom vyvolať autocenzúru.

Má za cieľ umlčať nepohodlných kritikov a zťažiť ich žalobami s prehnanými nárokmi. Čiže nejde o to vyhrať spor, ale zastrašiť a vyčerpať kritikov finančne i časovo zdĺhavými spormi.

Aj na vlastnej koži začínam pociťovať Ficovu posadnutosť pomstou. Špeciálne po atentáte. Keď dali dokopy aj žalobu proti mne.